

Olin tuntenut Nooran kolme kuukautta. Kolmessa kuukaudessa hän oli saanut pääni totaalisen pyörälle. Niin hyvällä kuin pahalla tavalla. Enemmän hyvällä tavalla, mutten uskaltanut sitä itselleni myöntää. Oli torstai. Viime viikon lauantaina olin sanonut jotain, mikä oli rikkonut välimme. Päällepäin se ei näyttänyt siltä. Juttelimme vieläkin niitä näitä jos olimme samassa porukassa. Mutta Noora ei enää katsonut minua silmiin. Tai kulkenut kanssani kotimatkoja. Se harmitti minua suuresti. Ei, se ei ollut mitään niin pientä. Ikävöin häntä, vaikka näimme lähes joka päivä. Halusin olla Nooran ystävä, aivan sama mitä hän oli. Oliko sillä muka väliä? Ei. Sillä ei ollut väliä, sillä vika oli minussa. Taisin oikeasti olla jonkin sortin foobikko. Pelkäsin Nooraa. Pelkäsin tuota sinisilmäistä hurmuriä, koska näin hänessä jotain, minkä olin itsestäni kieltänyt. Ehkä se ei ollut pelkoa vaan kateutta. Hänellä oli jotain, mitä itse en uskaltanut saavuttaa. Olimme kuin yö ja päivä, mutta kuitenkin katsoessani häneen tunsin, kuin olisin katsonut heijastustani vedenpinnasta. Se oli jotain, jota pystyi vain harvoin näkemään. Näky, jonka pystyi pienen pieni hiekanmurunenkin rikkomaan. Mutta kun jaksoi odottaa sopivaa paikkaa ja hetkeä, se oli mitä selvin kuvajainen. Kuin peili. Nooran siniset silmät olivat peili. Peili, jotka eivät paljastaneet omistajastaan mitään, vaan repivät kaikki katsojan salaisuudet sepposen selälleen. Mutta toisin kuin useimmat peilit, se näytti salaisuudet vain niiden haltijalle. Se piti ne salaisuudet yhtä hyvin piilossa kuin haltijansakin. Ongelmana oli vain että suljin silmäni katsoessani tuota peiliä. Tai ensi alkuun tein niin. Yön pimeimpinä hetkinä uskalsin pimeyden turvin raottaa silmiäni. Kuiskaamaan kysymyksiä tyhjille seinille. Mitä minä tunnen? Kuka minä olen? Mutta eiväthän peilit puhu. Ne näyttivät kuvia, joista vastaukset oli pääteltävä itse. Harmillista, että peilikuvajainen, jonka näin, oli aivan liian sumea. Vai olivatko silmäni sumeat? Sumeat itsepetoksesta, aivoihin juurrutetuista ajatusmalleista. ”Jumala kyllä johdattaa sinulle hyvän miehen” oli äiti vastannut viisitoistavuotiaalle minulle, joka olin stressannut monien ystäväni seurustelua. Miksi minä olin yksin? Miksi en rakastunut? Jälkikäteen ajateltuna oli ihan hyvä etten rakastunut. Tai seurustellut. Ei sen ikäisenä kovinkaan moni tiennyt, mitä halusi. Ja ehkä. EHKÄ Jumala oli varannut minulle jonkun paremman kuin viisitoistakesäisen energiajuomaa litkivän penikan. Jonkun sinisilmäisen. Jonkun pitkän ja hoikan, joka sai minut aina nauramaan. Jonkun, joka ei välittänyt muiden mielipiteistä, vaan oli vain oma itsensä. Ei sen enempää tai vähempää. Jonkun, joka astelisi yhtäkkiä elämäni ja veisi jalat altani. Mutta minulle oli opetettu ettei näin ollut. Jumalalle heidän kaltaiset olivat iljetys. Iljetys. Noora oli minulle kaikkea muuta kuin iljetys. Vasta nyt, kun olimme olleet hieman etäisempiä, tajusin kuinka kaunis hän olikaan. Tai komea. Vaikea sanoa, hän oli jotain tietämäni feminiinisyyden ja maskuliinisuuden väliltä. Juuri se oli hänessä niin hurmaavaa ja persoonallista. Noora ei yrittänyt olla nainen tai mies. Hän oli Noora. Katselin häntä salaa. Katselin, kuinka hänen pitkät sormensa liikkuvat ruokaa laittaessa täydellisen hallitusti. Katselin, kuinka hänen kasvoilleen ilmestyi hurmaavat hymykuopat hymyillessä. Katselin, kuinka hänen syvän siniset silmät tuijottelivat äidinkielen tunnilla jonnekin kaukaisuuteen. Sattumoisin sinä torstaina oli äidinkielen tunti ja tuijotin Nooran hoikkaa kehoa, joka oli taipunut osaksi pulpetin päälle makoilemaan. Hän näytti torkkuvan. Keltaisissa farkuissaan ja harmaassa neuletakissaan. Äidinkielen tunti oli päivän viimeinen oppitunti. Viisi minuuttia ennen kellon soittoa opettaja käski muodostamaan parit. Yllätyksekseni Noora kääntyi puoleeni ja pyysi minua parikseen. Nyökkäsin hyväksyvästi. Hän varmaan oli saanut käsityksen että olen hyvä äikässä ja halusi päästä vähällä. Sen mieleni kehitteli syyksi. Ensiviikon tunniksi parien piti tehdä arvotusta kirjailijasta esitelmä. Eikö tämä kuulunut ala-asteelle? Tämän kysymyksen eräs luokkamme tytöistä esitti opettajalle tympeytyneenä. Opettaja tokaisi että yleissivistys kuului jokaiselle luokka-asteelle. Nielimme tämän selityksen ja niin tunti saatiin päätökseen. Yllätyin vielä enemmän, kun Noora ehdotti,

että voisimme mennä hänen luokseen tekemään esitelmän. Ei tarvitsisi sitä sitten enää huolehtia. Suostuin tähänkin. Koko kävelymatkan aika näpersin hermostuneena valkoisen kaulahuivini hapsuja. Ilma oli kylmä ja maakin oli saanut lumipeitteen. Tuntui, ettei musta villakangastakkini ollut tarpeeksi paksu. Noora taas näytti kulkevan samassa nahkatakissaan kuin syksylläkin. Päähänsä hän oli kuitenkin vetänyt raidallisen pipon ja kaulaan bandana-huivin. Emme puhuneet oikeastaan mistään muusta kuin esitelmästä kävelymatkan aikana. Aiheenamme oli C.S. Lewis. Minulle tuttukirjailija. Äitini oli lukenut minulle aina Narnian tarinoita, kun olin lapsi. Ja vieläkin hyllyssäni oli suuri kirja, johon oli koottu kaikki nuo eepiset ja taianomaiset tarinat. Saavuimme Nooran asunnolle. Se oli yhtä sotkuinen kuin ennenkin. Istahdin sohvalle ripustettuani takkini naulakkoon. Suoristelin merimieshenkistä neulepaitaani. Se sopi täydellisesti yhteen viime viikolla ostamieni hiekanväristen housujen kanssa. Noora istahti kannettava tietokone sylissään viereeni. Hetken oli aivan hiljaista kunnes yhteen ääneen tokaisimme: "Anteeksi." Katsahdimme toisiamme yllättyneinä. Yllättyneisyys muuttui helpottuneeksi naurahdukseksi. Noora kuitenkin vakavoitti itsensä ja jatkoi: "Ihan oikeesti anteeksi. Toimin liian äkkipikaisesti. Minulla on huonoja kokemuksia uskovaisista joten vedin siitä johtopäätökseni. Sen takia muutin pois Oulustakin." Tätä hetkeä olin odottanut. Uteliaisuuteni tyydyttävää hetkeä. Sinisilmä, Shane, Norppa. Miksi ikinä häntä kutsuttiinkaan, halusi kertoa minulle jotain, mitä säilytti tuolla sinisten sielunpeiliensä takana. Uskaltauduin utelemaan: "Minkälaisia huonoja kokemuksia?" Noora laski tietokoneen lattialle ja otti paremman asennon sohvalle. Ehkä hänestä tuntui, että sanat tulivat paremmin ulos suusta, jos istuma-asento oli hyvä. "Asuessani Oulussa seurustelin erään tytön kanssa. Tavattiin yläasteella. Seurustelemaan alettiin kun oltiin amiksen ekalla. Ja kumpikin mentiin kokkipuolelle. Olin ihan tajuttoman rakastunut." Noora aloitti katsellen lattian rajaa. Naisen kasvot olivat vakavat. Mutta vihdoinkin niistä heijastui jotain niistä kätkeytyistä tunteista. Surua. Pettymystä. Niiksi minä ne tunteiden vivahteet tunnistin. "Sitten tää tyttö, se sano tulleen uskoon. Se oli siitä mulle eka iha mielissään ja pyysi muakin seurakuntaan. Mutta kun hän oli selittänyt joillekin seurakuntalaisille minusta, he olivat tehneet selväksi, että meidän pitää erota. Muuten hän ei voisi olla siinä seurakunnassa. ja jotain helvettiin joutumisestakin ne puhu." Noora jatkoi hammastaan purren ja roikutti päätään surkean näköisenä. Tuo kuulosti aivan minun seurakunnalta. Minun uskolta. Minun perheeltäni. "No, tyttö valitsi seurakunnan. Se sanoi että rakkaudemme oli vain saatanan juoni eksyttää valitut. Sen jälkeen mulla oli vaikeeta mennä kouluun. En halunnut nähdä häntä. Minuun sattui katsoa hänen silmiään. Katsoa sitä, kuinka kaikki se, mikä oli tehnyt hänestä kauniin oli kadonnut. Hän muuttui aivan eri ihmiseksi. Siksi päätin lähteä jonnekin, jossa en varmasti törmäisi häneen. Ja... täällä sitä ollaan." sinisilmä kertoili hengitellen syvään kuin tsempatakseen itseään jatkamaan. "Mä en vain ymmärrä. Uskon itsekkin Jumalaan. Mutta rakastan muka vääränlaisia ihmisiä. Se on ihan perseestä. Miks en voi olla homo ja kristitty samaan aikaan? Miksi Jumala muka vihaisia mua jotenkin enemmän kuin heteroita?" Noora esitti vihasen kysymyksen ja lopetti puheensa siihen. Siniset silmät olivat yhä keskittyneet lattiaan. Ei ihme, että Noora suhtautui nuivasti uskovaisiin. Tai siis tietynlaisiin uskovaisiin. En enää tuntenut, että kuuluisin niihin uskovaisiin. Minä uskoin Jumalaan. Uskoin Jeesukseen. Uskoin taivaaseen. Mutta uskoin myös rakkauteen. Uskoin rakkauteen, joka ei katsonut sukupuolta. Tai halusin uskoa siihen. Mutta en ollut varma uskaltaisinko. Sinä hetkenä kuitenkin päätin, että minun oli aika seisoa omilla jaloillani. Lopettaa omien tunteiden pelkääminen. "Sinä oot opettanut mulle ilman sanoja, että siinä ei oo mitään väärää. Ei oo mitään väärää rakastaa, olkoon kyseessä mies tai nainen... vaikka et olisi huomannutkaan olet opettanut minulle itsestäni todella paljon... Haluaisin joskus olla kuin sinä.

Haluaisin olla pelkäämättä sitä, mitä oikeasti olen.” sanoin hiljaa ja asetin käteni Nooran polvelle. Muuta en uskaltanut tehdä. Sinisilmä nosti päänsä, katsoi minua hetken suoraan silmiini ja kurottautui kasvojani kohti. Outo pelon, nautinnon ja jännityksen tunne kirpasi mahan pohjassani kun tunsin Nooran lämpimän hengityksen kasvoillani. Hän oli nojautunut yhä lähemmäksi. Niin lähelle, että melkein saatoin maistaa tupakan hänen huuliltaan. ”Kuka sinä oikeasti olet? Kuka on tämän ristin takana?” Noora kuiskasi ja tarttui kädellään kaulassani riippuvaan kultaiseen ristiin. Ristiin, jonka olin saanut äidiltäni kolmetoistavuotiaana. En enää osannut ajatella järkevästi. Nooran tuoksu huumasi minut. Kuka kaipaasi alkoholia, jos pelkkä toisen läheisyys pystyi aiheuttamaan tällaista nautintoa? Painoin huuleni Nooran huulille. Suutelimme pitkään. Pitkään ja hartaasti. Sinisilmän huulet todellakin maistuivat tupakalle. Mutta se ei haitannut. Mikään ei haitannut sinä hetkenä. Millään muulla ei ollut väliä. Tunsin kuinka Nooran pitkät sormet uppoutuivat vaaleisiin hiuksiini. Tunsin hänen kovan ja lämpimän kielen suussani. Ensi suudelmani ehkä olin aikoja sitten menettänyt, mutta tämä oli ensimmäinen aito suudelma. Sellainen suudelma, josta kaikki puhuivat. Ei se pullonpyörytyksessä pakon edessä muiskautettu sekuntisuukko tai koulundiskon hämyssä vaihdetut haparoivat suudelmat, jos niitä pystyi suudelmiksi edes kutsumaan. Uskaltauduin kietomaan käteni Nooran kaulan ympärille. Annoin tunteen viedä. Niin kliseistä kuin onkin, puhelimen pirinä pudotti minut siitä maanpäällisestä taivaasta. Tuuppasin vaistomaisesti Nooran kauemmaksi. Hän katsoi minua sinisillä silmillään säikähtäneenä. Kaivoin puhelimen esiin. Se oli äiti. Olikohan hänen äidinvaistonsa hälyttänyt, että jotain keskeytettävän arvoista oli tapahtumassa. Nousin seisomaan ja kävelin hieman kauemmas Noorasta. Aivan kuin olisin pelännyt äidin jo hänen hengityksestään kuulevan, mitä hän oli naisiaan. Olin yhtä aikaa närkästynyt ja iloinen vastatessani puhelimeen. Ehkä tuo äskeinen oli vain suuri virhe. Tai kokeilu. Tulin hetkeksi ulos kuorestaan katsomaan maailmaa. Mutta pelkurina mieluummin sujahdin takaisin tuttuun ja turvalliseen, mutta samalla ahtaaseen ja pimeään kuoreeni avaran ja raitista ilmaa täynnä olevan maailman sijasta. Uskottelin itselleni että unohtaisin nuo tunteet pian ja jatkaisin normaalia elämääni nyt kun olin kokenut sen. Unohtaisin miltä maailma näyttäisi kuoreni ulkopuolella ja tyytyisin taas entiseen. Niinhän se menisi. Eikö vain. Äiti pyysi minua tulemaan kotiin. Olivat kuulemma isän kanssa lähdössä jonnekin seurakunnan tapahtumaan, jossa menisi myöhään. Minun piti lähteä kaitsemaan pikkuveljeäni. Siskonvelvollisuuksia. En kieltäytynyt. Esitelmän voisi tehdä joku toinen päivä loppuun. Lopetin puhelun ja katsahdin Nooraa. Hän hieroi niskaansa hämmentyneenä. Ei varmaan odottanut suudelmaa minulta. Hänen kalpeille kasvoille oli noussut puna. En ollut nähnyt ikinä Nooraa tuollaisena. Sitten muistin Katan. Jos johonkin en rupeaisi, niin säätämään varatun ihmisen kanssa. Avasin suuni selittääkseni tapahtunutta mutta sain aikaan vain epämääräisen sanajonon ilman mitään järkeä: ”Umm, sori... se vaan ...en minä..” Noora hymähti ja nousi sohvaltaan. ”Äitisikö soitti?” hän kysäisi ja asteli lähemmäs minua. En pystynyt ottamaan askelia taaksepäin. Jähmetyin vain paikoilleni. Kuin Noora olisi jäädyttänyt minut silmillään. ”Joo, mun pitää mennä vahtimaan pikkuveljeä. Tehään tuo esitelmä joskus muulloin loppuun. Lähen tästä nyt. moi.” sopersin asiani putkeen hengittämättä sanojen tai lauseiden välillä kääntyen samalla naulakkoa kohti. Noora kuitenkin harppoi ohitseni ja nappasi takkini käsiinsä. ”Takkinne.” sinisilmä lausui arvokkaan näköisenä. En jaksanut panna vastaan vaan annoin hänen pujottaa takin ylleni. Värähdin kun hän sattui koskettamaan minua kädellään. En enää luonut katsettakaan häneen. Sanoin vielä kerran moi ja lähdin. Kuka minä oikeasti olen? Silloin en tiennyt sitä. Mutta sen voin sanoa, että jos ihminen kerran päästetään ulos kuorestaan, ei hän enää koskaan mahdu sinne takaisin. jatkuu...